

MÉREGTELENÍTŐ

2018.07.szám

Kedves Olvasó!

Nézem a rokonom által küldött nagyon szép képet: Tirol varázsa, mint Őt is, engem is mindig megigéz. De később arra gondolok: így szép, de a valóságban annyira forrón süt már a nap, nem is bírja az ember, csak árnyékban. És az UV sugarak veszélyesek. Meg aztán egyre több írás jelenik meg arról, hogy a tej nem egészséges, minek akkor a marhacsorda? No, hát így lassan relatívvá válik minden, amit megszoktunk, amiben évszázadokig otthon éreztük magunkat, ami szerint éltünk. Elég egy-egy kételkedést elhinteni, és máris visszájára fordul az életünk.

Én úgy vagyok vele, hogy nem foglalkozom ezekkel az új (tév)tanokkal. Egyrészt, mert szeretem a tejet, bár laktóz-mentesítve ihatom csak. Így még értékesebb számomra (és drágább ☺). A nap UV sugarait sem veszem annyira komolyan, amikor nagy néha a balatoni habokban el-elmerülhetek. Mindenből egy kicsit, amit szeretek, ami örömet és élvezetet okoz.

Hát így élem a mai ember örökké veszélyeket sejtő, azok között lavírozó életét. Sokszor elnézem a kicsiket, a gyerekeket, vajon mire jutnak a sok, nagy tudományukkal? Kívánom nekik teljes szívvel, hogy több legyen az öröm az életükben, mint a szorongás, a félelem.

És kívánom az Embernek, hogy tegyen meg mindent világa védelmére, de ne riogassa magát állandóan újabb félelmekkel.

Így a bűvös 7. X-en túl mintha több öröm, több bátorság jutna az embernek. Talán mert az ősz haj egyúttal sok tapasztalatot is jelent. Elfogadását a múlandóságnak. Akárhogy akarnám sem kerülhetem ki az embersorsot. Talán inkább attól félek, hogy a sok óvatosságban épp a lényegeset ne mulasztam el: hogy értékes legyen az életem! Hogy ne ártsak természetnek, embertársnak, magamnak. Ez még nem is elég, hogy ne ártsak, inkább használjak! Együtt érző szívvel, jó szándékkal, örömmel. Bízva az örökké megújuló Természet mögött rejlő isteni akaratban.

Ezért mégis kivettem a tiroli képet, gondolkodj el Te is Olvasó az életünkről!

Aranyosi Ervin: Földünk, világunk

Tudod, a Föld egy óriás labda,
gurul körbe a nap körül.
Gyönyörű kék sok-sok darabja,
ahol a víz, a tenger ül.
Zöldek a rétek és az erdők,
ahol élnek az állatok.
Fehérek fenn a bárány felhők,
ahol csak gépen szállhatok.

Amerre nézel, láthatsz szépet,
nappal a nap reád ragyog,
éjszaka meg, ha holdad nézed,
pislognak rád a csillagok.
Nézz meg egy gyöngye kis virágot,
nincs két egyforma levele,
kis szirmokat a Napra tátott,
sosem tud betelni vele.

Nézz meg egy fát, erős a törzse,
öleld csak át, ha kedveled!
Földi erőket gyűjtve össze,
feltölti cseppnyi testedet.
Földünkön él megannyi állat,
láthatsz vizekben halakat.
S ha szemed felhőket csodálgat,
arra repülnek madarak.

Vannak vadak, kik vadon élnek,
s olyan, mely ember körül él.
Van, mely örül, hogy velünk élhet,
s van, mi rejtőzik, mivel fél.
Tekints reájuk szeretettel!
Földi lakók ők, tudhatod.
Legyen jó gazdájuk az ember,
becsülj meg minden állatot!

Nézd meg az emberek világát,
Szerethetők mind, úgy hiszem!
Egynek sem lelnéd pontos mását,
különbözünk mind, ennyien.
A változatosság gyönyörködtet,
vannak hát jók és kedvesek.
S vannak, kik jót tanulni jöttek,
s vannak még "vadóc" emberek.

Szeretnéd Őket jobbnak látni?
Küldj hát nekik egy szép mosolyt!
Cserébe nem kell semmit várni,
de tudd, szívükbe fény hatolt.
Varázsold szebbé, most a földet,
legyen boldog, ki rajta él!
S ahogy nősz, jön majd száz más ötlet,
hogy boldog földlakó legyél!

Böjte Csaba: Szív leszel vagy rákos daganat?

Gyermekvállalásról, az élet mellett döntésről, társadalmi szerep-vállalásról nyilatkozott a SZEMléleknek az „ezergyermekek” ferences. A beszélgetőtárs Gégény István volt.

– **Ön szerzetes létére sok ezer gyermeket nevelt fel, így bőven van tapasztalata ennek a hivatásnak a szépségeit és kihívásait illetően. Mivel bátorítaná azokat, akik gyermekvállaláson gondolkodnak?**

– Úgy gondolom, jobb biciklizni, mint nem biciklizni. Jobb úszni, mint nem úszni. Jó dolog új dolgot kipróbálni, megtapasztalni. Az ilyen élmények feldobják az embert. Jó megtanulni olvasni, egy idegen nyelvet elsajátítani, még akkor is, ha fárasztó. Ezzel mind gazdagabb leszel, kiteljesedsz. Ugyanígy jobb gyermeket befogadni az életedbe, mint egyedül, magányosan élni. Azt szoktam mondani, amikor egy gyermek megszületik, akkor egy édesanya, és egy apa is születik. Sok olyan embert ismerek, aki tátott szájú, nyegle fiatalból hihetetlenül megváltozott azzal, hogy apa lett. Olyan források fakadtak fel a szívéből, amelyekről maga sem tudott. Volt egy gyerekünk, idővel nagyra nőtt, megházasodott, egyszer csak éjjel 2-kor felhívott: Csaba testvér, apa lettem! Mondtam: nagyszerű! Persze, magamban gondoltam, ezt reggel is megbeszélhettük volna. Valahogy visszaaludtam, megint szólt a telefon. – Elfelejtettem mondani, hogy 3 kiló 80 deka. Na, akkor megkérdeztem: milyen hosszú, szeme színe? Mindent kikérdeztem, mert gondoltam, nekem itt reggelig el fogja morzézni az élményeit. Nem tudtam visszaaludni, csak úgy forogtam az ágyban és elgondolkodtam: ennek a fiúnak az életében mi más tudott volna történni, amiért éjjel kétszer is felhívjon engem? Azt hiszem, semmi. Gyereket vállalni hihetetlen gazdagság. Izgalmas, érdekes, szép. Sajnálni tudom azt az embert, aki az élet befogadásáról lemond. Persze, én szerzetes, pap vagyok, és tudom, nem mindenkinek ad az Isten. Ha nekem adott volna, vállaltam volna, de én ezt az utat választottam. Azt is látom, hogy Szent Józsefnek sem adta meg Isten, hogy a kis Jézus édesapja legyen, de nevelőapja igen. – Ne félj befogadni az életet – mondta a jó Isten maga Józsefnek. Ő pedig igent mondott erre az életre, így apja lett Jézusnak. Mária mondja: Atyád és én aggódva kerestünk! Ha valaki igent mond az életre, befogadja, felneveli, akkor ő annak a gyerekeknek igenis apja lesz. Akiknek nincs gyerekük, nem lehet, bármilyen okból, azoknak is azt mondom, hogy merjenek az élet mellett dönteni. Ez egy hihetetlen kaland. Aki az élet mellett dönt, Isten mellett dönt. Jézus mondta: én vagyok az Élet. Aki az életet ölbe veszi, valamilyen módon az élő Istent fogadta be a családjába.

– Ki is akartam térni rá, hogy azok mellett, akik valamiért nem akarnak gyermeket vállalni, sokan vannak, akik nagyon szeretnének gyermeket szülni, de nem tudnak természetes úton életet adni. Csaba testvér missziója kapcsán nem hallgathatjuk el, hogy Magyarország határain belül is rengetegen élnek nevelőotthonban, intézetekben.

– 20 ezernél is több fiatal él ilyen körülmények között. És még csak azt sem mondanám, hogy az örökbefogadás, vagy a nevelőszülőség az egyetlen választható út. Az a lényeg, hogy tudatosan az élet mellett dönts. Ha van neked egy jó szakmád, asztalos, vagy fodrász... Van egy kedves fodrász hölgy, aki el-eljön hozzánk, és 3-4 napig rengeteg frizurát készít. Annál szebb ajándékot egy lánynak aligha lehet adni, mint amikor őt szebbé teszi valaki. Olyan boldogok, s mindig kérdezik, mikor jön ez a néni hozzánk. Sok módja van annak, hogy az élet mellett döntsünk. Van olyan, aki táv-örökbe fogadott tőlünk valakit: rendszeresen támogatja, nyári vakációban 2-3 hétre elviszi,

vagy eljön hozzánk Erdélybe, körbejárja azokat a vidékeket, ahol vannak a házaink, a "keresztgyereke" pedig ilyenkor az idegenvezetője. Ha valaki eljön a nagy nyári melegben, és azt mondja: gyerekek, ha Csaba testvér elenged, elviszlek titeket fagyizni, strandra... Hááát, tudja, mennyi pusztit kap az az ember? Ez is az élet mellett döntés. El kell kezdeni kicsiben az élet szolgálatát, aztán minden nap léphetünk egyet tovább.

– Szépségekre és kihívásokra utaltam az első kérdésemben. Akad tehát a feladatok mellett ajándék is bőven, minden életet befogadó, szülő gazdagabbá válik...

– Azt gondolom, a legnagyobb szegénység az önzés. Amikor valaki csak a saját gondjával, bajával van elfoglalva, az ilyen embert nagyon tudom sajnálni. Nemrég volt Jézus Szívének ünnepe. A szívről tudjuk, hogy 0,07 deciliter vért pumpál egyszerre, de azt 24 órán keresztül, minden nap. Az általa megmozgatott vérnek az orvosok szerint 5-6 százalékát használja csupán a szívmok mozgatására, a többit továbbadja az agynak, a májnak nagylelkűen. Ezért is mondják, hogy a szív az egyik legfontosabb szervünk, sokszor használjuk jelképként, a szeretet, a jóság, az élet szimbólumaként. Ott van aztán egy rákos daganat, amiből egyetlen szervünknek sincs haszna. Amihez hozzájut, azt magába építi, nem ad senkinek semmit. Ha lehet, az ilyen rákos daganatot kivágják, vagy ha nem tudják kivágni, akkor megöli az egész szervezetet, meghal az ember.

Mindenki gondolkozzon el, hogy az ő általa megmozgatott szellemi, lelki, anyagi értékekből, kincsekből mennyit tart meg magának, s mennyit ad nagylelkűen tovább! Nagy kérdés: én egy rák-ember vagyok, vagy szív-ember vagyok?

Ha egy címert rajzolnék magamnak, mi szerepelne rajta: egy nagy rákos daganat, vagy egy dobogó, szerető szív? Azt gondolom, aki szívet tud rajzolni, az boldog ember, rövid távon, itt, a Földön, aztán övé a mennyek ország. Hát, a rák-embereket, azokat a társadalom előbb-utóbb kivágja magából, s úgy gondolom, a mennyország sem lesz az övék.

Székely Magda: Albigens töredék

I. Az első tiszta mozdulat
aztán kilóg a lópata
tehetetlenül sorvad el
az angyalok pillanata

Mert az igazon győz a rossz
a rosszon győz a rosszabb
mivégre mégis ellene
mondani a gonosznak

II. Mikor a jóra semmi jel,
jel nélkül is indulni kell
az egyre sürgetőbb sötétben,

amíg kigyúlva, mint az ablak,
magam világítok magamnak.

Wass Albert: A szív

Nézted már a Szent-Anna tó vizét?
Milyen titokzatos, milyen sötét.
Semmit se látsz,
csak olykor egy-egy furcsa csillanást,
amint ezüst halak
suhannak mélységein át...
De olykor hirtelen
jön valami eltévedt sugár,
zöldes világra gyújtotta lent a mélyt,
s a mélynek vége nincs sehol, sehol...

Olyan a szív is,
mint a Szent-Anna tó titokzatos vize.
Elnézed néha: Zörgő kis doboz,
furcsa, lecsukott.
Hogy mikor, nem tudod:
de néha jön egy bomlott pillanat,
kitárul a mély, olyan szörnyű mély,
hogy előtte szédülve megállsz,
s imádkozol: Miatyánk, Szerelem
szenteltessék meg a Te neved...

Nézted-e már tavaszi napsugárban
a Szent-Anna tó haragoszöld vizét?

Nézted már a kedvesed szívét?

Ilyen a jövő??? - egy fimről

Cím: A nő. Rendező: Spike Jonze főszereplő: Joaquin Phoenix, készült: 2013.

Ha a néző túl tudja magát tenni azon a tényen, hogy a film főhőse egy operációs rendszerrel jár, igazi csodára lelhet *A nő* c. filmben. Spike Jonze ugyanis ritka őszinte: minden elfogultság nélkül, kíméletlenül mesél arról, kétségbeesésében mi mindenre nem vetemedik a magányos ember – vagy

hogy milyen úton-módon jut ki az egyedüllétből és talál rá a boldogságra. Csak nézőpont kérdése.

A nem túl távoli jövő egyik világvárosában élő, elvált író, Theodore Twombly megveszi a legújabb, legmodernebb operációs rendszert. A régi OS-szel ellentétben e változat már nem csak az utasításokat teljesíti, hanem kérdez, javasol, sőt, még vissza is pofázik, ha úgy tartja kedve. Bizony: Samantha önálló, fejlődésre képes személyiséggel rendelkezik. Theodore hamar megkedveli virtuális segítőjét, az érzés pedig kölcsönös: belsőleges viszonyuk rövid távon szerelemmé alakul. Happy end?

Egyáltalán nem. Ugyan felületesen nézve ideálisnak tűnhet egy testetlen partner, akinek nincs más dolga azon kívül, hogy a párjával foglalkozzon, és mindig kéznél van (szó szerint és átvitt értelemben is), de maga a kapcsolat ettől még nem mentes a problémáktól. A rózsaszín köd elpárolgása után Theodore kénytelen szembe nézni Samantha testetlenségével (vagyis csak egy mobilt tud a kezében tartani), és azzal, hogy mindig együtt vannak (szó szerint ám).

Jonze olyan atmoszférát teremt a vásznon, hogy egyáltalán nem meglepő, ha valaki idegennek érzi magát benne. Alig látunk élénk színeket, a természet elemei, az épületek, a ruhák szürkék, fakók, akárcsak az emberek. Még a jóbarát szerepében feltűnő Amy Adams is seszínű hajjal próbál segíteni Theodore-nak, aki házassága felbomlása óta nem találja a helyét. Mintha nem is abban a világban létezne, ahol él: a foglalkozása is az, hogy mások bőrébe bújik (vadidegeneknek ír érzelmes köszöntőket a párjuk, gyerekeik, barátai stb. nevében). A maga módján teljesen organikusán, meglepetés nélkül alakul ki a kapcsolat közte és Samantha között. A körülötte élők is azonnal elfogadják, a legnagyobb természetességgel kezelik.

Jonze filmjének az a legnagyobb erénye, hogy nem mond ítéletet. A lehető legtöbb szempontból bemutatja nekünk ezt a kapcsolatot, de a döntést, hogy hiszünk-e benne, valódinak tartjuk-e, ránk bízta. Pontosabban tükröt tart a néző elé: Theodore menekülési terve, kiútja, reménye a szürke hétköznapiakból ugyan mivel jobb/rosszabb, mint a Te módszered?

A kötelező körökön, jelöléseken túl jóval több elismerést érdemelne *A nő*, mint amit valószínűleg kapni fog az Akadémiától. Témája egyszerűen túl érzékeny, és első hallásra elég befogadhatatlan lehet sokak számára, pont azért, *mert jóval közelebb áll a valósághoz, mint ahogy azt kényelmes lenne beismerni*. Az idei év egyik legerősebb filmjét köszönhetjük *A nőben*, ami napokig nyomaszt a szó pozitív értelmében. Önvizsgálatra késztet, arra, hogy másként tekintsünk saját magunkra és a körülöttünk élőkre.

Miért is áll közel a valósághoz? A magányosság és a kapcsolatteremtési problémák miatt.

/Spike Jonze filmrendező, forgatókönyvíró és színész Adam Spiegel néven született 1969.10.22-én a marylandi Rockville-ben. Édesapja révén német zsidó./

Aranyosi Ervin: Apáknak napjára

Ünnepre ébredtünk:
Apák napja van ma!
Június harmadik,
vidám vasárnapja.
Ez férfias ünnep,
ne szedj hát virágot,
másképp ünnepeld meg
ezt az apaságot!
Mitől lesz egy férfi
apává a létben,
milyen nyomot hagyjon?
Hát most elmesélem:

Nem attól lesz apa,
hogy mámoros éjen,
magját szerte szórja,
hogy kikeljen, s éljen.
Még csak attól sem lesz
apává egy férfi,
hogy az életét
egy nő mellett leéli.
De még az sem apa,
aki sok pénzt keres,
ki a munkájában
igazolást keres.
Na jó, a családot
eltartani fontos,
ám a feladata
ennél még több pontos.
Ki kell vegye részét,
a család életéből,
Ott kell jelen lenni,
már a születéstől.

Az igazi apa
részét vesz a családban,
ott van ultrahangon,
a szülőszobában.
Képes pelenkázni,
altatni, etetni,
fürdetni, ölelni,
babát karba venni.
Az igazi apa

élvez minden percet,
ahogyan figyel,
hogy fejlődik a gyermek.
Kiveszi a részét
a házi munkából,
anyával közösen
érzéseket ápol.
Látja, hogy gyermeke
hózzá is kötődik.
hiszen egy kapcsolat
sosem öröklődik!

Abban részt kell venni,
s ott lenni egészen,
hisz egy boldog család,
így épül fel szépen.
A példa, a minta
nagyon fontos lenne,
követendő példát
lát a gyermek benne.
Igen mély nyomot hagy
a mese, a játék,
a reá szánt idő
a legnagyobb ajándék.
Attól nem kell féljen,
hogy rosszul csinálja!
Így kezdi a világ
összes apukája.

Anyukák sem tudják
rögtön, mit kell tenni,
meglehet tanulni,
s jó szülővé lenni.
Ha az apák útján
a jó szándék vezet,
ha magad tudással,
s készséggel vértized,
ha, ahogy tőled függ,
a legjobban csinálod,
hidd el boldog lesz majd
tőle a családot.
Ha a gyermekeid
szeretve figyelnek,

ha a kívülállók,
ezért irigyelnek.
Akkor jó apa vagy,
jól tetted a dolgod
és a kis családod
általad is boldog.

Vissza fogod kapni
a sok szeretetet,
ha a gyermekedet
érezssel eteted.
Hiszen kijelölöd
előtte az utat,
amely jó irányba,
boldog létbe mutat.
Ünnepeljük meg hát
az édesapákat.
Aki adnak nekünk
élhető példákat.
Kiknek szeretete
lelkünkben virágzik,
kiknek keze nyoma
életünkön látszik...

Tudod-e?

Az eucharisztikus kongresszusokról - Dolhai Lajos írása alapján

Története:

Egy fiatal francia lány, Émilie Tamisier (1843-1910) kezdeményezte 1874-ben, ezután elsősorban Szent Pierre-Julien Eymard (1811–1868), segítségével és XIII. Leó pápa jóváhagyásával 1881-ben Lille-ben került megrendezésre az első, nemzetközi eucharisztikus kongresszus.

A helyi, nemzeti és nemzetközi eucharisztikus kongresszusok tehát közel százötven éves hagyományra visszatekintő egyházi ünnepségsorozatok, amelyek középpontjában az Oltáriszentségben jelen lévő Krisztus áll. Őt ünnepeljük a körmeneteken, a szentmiséken, a szentségimádásokon, sőt még katekézisek, tanúságtételek és különböző kulturális rendezvények keretében is.

Célja:

Krisztus ünneplése az Oltáriszentségben, tanúságtétel a világ felé Isten végtelen szeretetéről, hitünk szent titkának megismertetése és meg-

szerettetése, az eucharisztikus élet előmozdítása a hívek körében, hogy élő Krisztus-kapcsolatban élve, hiteles, tanúságtevő keresztényként legyenek jelen a világban Isten dicsőségére és a lelkek üdvösségére.

A világ számos országából összegyűlt keresztények közösségében - s főként a rendező részegyház híveiben - tudatosítja, hogy az Egyház életének és küldetésének forrása és csúcspontja az Eucharisztia.

Az első kongresszusok főként Jézus Krisztusnak az Oltáriszentségben való jelenlétéről akartak tanúságot tenni, s ennek megfelelően az Eucharisztia tiszteletében az ünnepélyes szentségimádások és a nagy körmenetek voltak a legfontosabbak.

X. Piusz pápa határozatainak köszönhetően a szervezők egyre jobban hangsúlyozták a szentáldozás fontosságát, és a későbbi eucharisztikus kongresszusok ennek lettek legfőbb hirdetői.

A szemléletváltást jelzi az összehasonlítás a **Budapest 1938**-ban tartott Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszussal. Erről emlékkönyv készült, amely a május 27-i éjszakai esemény leírását ezzel a címmel kezdi: "A világosság a sötétségben világít!" Alcím: "Százötvenötezer férfi éjszakai szentségimádása és szentáldozása a Hősök terén." A leírás is arra utal, hogy a régebbi eucharisztikus kongresszusok rendezői arra törekedtek, hogy szentségimádással, nagy körmenettel és sok ezer ember szentáldozásával tanúskodjanak az Oltáriszentség tiszteletének fontosságáról. Ezekon a kongresszusokon a szentmise háttérbe szorult. Nyilvánvalóan ünnepi szentmiséket is tartottak, de ezeknek a "kimondatlan" fő céljuk az volt, hogy a szentségimádáshoz és a körmenetekhez "biztosítsák" az Oltáriszentséget, tehát a szentségimádás és a körmenetek fontosságát hangsúlyozták.

...A 2005 októberében megtartott és az Eucharisziáról tanácskozó XI. püspöki szinódus kijelenti, hogy az Eucharisziával kapcsolatos különböző "áhitatformákat" megfelelően modernizálva ma is érdemes gyakorolni. Azután hangsúlyozza, hogy az Eucharisztia tiszteletének hagyományos formáit is közösségben végezzük. Soha ne feledkezzünk meg arról, hogy "a személyes kapcsolat, melyet egy-egy hívő ápol az Eucharisziában jelen lévő Jézussal, mindig az egyházi közösség egészére utalja őt, táplálva benne annak tudatát, hogy Krisztus testéhez tartozik".

Új szempontok:

Egyházunk Tanítóhivatala szerint vannak olyan új szempontok, amelyekre jobban oda kell figyelnünk az újabb nemzetközi eucharisztikus kongresszusok megrendezésekor. Ezt hangsúlyozta Pietro Marini érsek, a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusok Pápai Bizottságának elnöke is *2017-ben, az országos papi rekollekción*, amelynek témája a 2020-as budapesti kongresszus volt. Ezeket az idevonatkozó dokumentumokban és főként a *Szentáldozás és az Oltáriszentség tisztelete a szentmisén kívül című szertartáskönyvben tanulmányozhatjuk*.

A szertartáskönyv 109. pontja meghatározza..."Az eucharisztikus kongresszusokat úgy kell tekintenünk, mint valamely »állomást«, melyre valamely

közösség az egész helyi egyházat vagy valamely helyi egyház a vidék vagy nemzet többi egyházait vagy a földkerekség valamennyi egyházát meghívja, hogy az Eucharisztia szent titkát bizonyos szempontból együtt jobban megismerjék, és a szeretet és az egység kötelékében nyilvánosan tiszteljék"

...Ahogyan annak idején Róma keresztényei egybegyűltek az Eucharisztia ünneplésére, ugyanúgy a nemzetközi eucharisztikus kongresszusok is az Egyház egységének megjelenítői, az egész világegyház szintjén. A világ valamennyi országából egybegyűlt Egyház az Eucharisztia ünneplésében, a szentmiseben éli meg az eucharisztikus kongresszus csúcspontját. Ezért a II. vatikáni zsinat utáni időszakban a kongresszusokon a központi esemény már nem az ünnepélyes záró körmenet, hanem az Eucharisztia közös ünneplése, vagyis a szentmise.

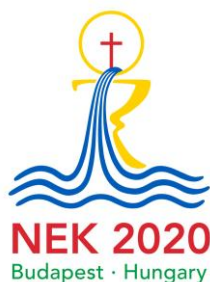
...Törekedni kell arra, hogy a felkészülés éveiben a hívek buzgóbban és tevékenyebben vegyenek részt az Eucharisztia megünneplésében...

A 112. pont elvi szempontokat fogalmaz meg a kongresszus megrendezésével kapcsolatban. Az első és legfontosabb, hogy **"a szentmiseáldozat" legyen az igazi központ és csúcspont.** Minden kezdeményezés és a különböző ájtatossági formák erre irányuljanak. Szépek és látványosak lehetnek a gyertyás vagy gyertya nélküli körmenetek, a különböző rekordokat megdöntő szentségimádások, de mindezeknél fontosabb, hogy a helyi egyház a világ más részeiből érkező katolikusokkal együtt ünnepelje az Eucharisziát. A kongresszus alatt igeliturgiákat és katekéziseket is kell tartani, hogy a megadott témához kapcsolódóan a hívek egyre jobban megértsék az Eucharisztia misztériumát, és az életükben meg is valósítsák. Az elmúlt évszázadokban a teológiában főként a szentmise áldozat jellegét és a valóságos jelenlétet hangsúlyoztuk. Napjainkban a Krisztussal egyesítő, gyógyító jellege is jobban kidomborodik.

A 2020-as budapesti kongresszus három éves előkészületei közé tartoznak a pünkösdötől pünkösdig folytatott tematikák: 2017-ben: az Eucharisztia, az egyéni élet forrása, 2018-ban: az Eucharisztia az egyház életének forrása, 2019-ben: az Eucharisztia forrás a világ életéért. 2018 őszén indul országjárásra a missziós kereszt a kongresszus szimbólumaként.

Dolhai Lajos, az Egri Hittudományi Főiskola rektora, a 2020-as budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus teológiai bizottságának elnöke

Fábry Kornél, a Bp.-Terézvárosi Szent Teréz plébánia lelkésze a kongresszus főtitkára

Pilinszky János: Kegyelem

Bogarak szántják a sötétet
és csillagok az éjszakát.
Van időnk hosszan üldögélni
az asztalon pihenő lámpafényben.
Megadatott a kegyelem:
miközben minden áll és hallgat,
egyedül az öröklét működik.

Hagyjuk békén a gyerekeinket

Miért van egyre több kezelhetetlen gyermek? Még ha fáj is felismerni, a pedagógus biztosan állítja: a kulcs a szülőkben keresendő.

Dobó Katalin 37 éve dolgozik óvónőként. Pályafutásának már első 13 éve alatt felismerte, hogy a régi gyereknevelési módszerek ma már nem működnek. Egyre több olyan gyermek került az óvodákba, akikkel folyamatosan bővülő szaktudásuk, sokéves tapasztalataik ellenére sem tudtak szót érteni - s egyre kíváncsibb lett a jelenség okára.

Véleménye szerint a tekintélyelvű nevelés nem hatékony; a "minden gyermek egyforma" - s így mindenkivel ugyanúgy és ugyanannyit kell foglalkozni - elve nem igaz és nem vezet eredményre. Tapasztalatai tanulásra ösztönözték: új módszerek után kutatott, tovább képezte magát, majd 25 éve saját, integrált óvodát alapított. Tudatos anya, tudatos gyermek című előadását foglaltuk össze; üzenetének mindenkire el kellene jutnia, aki gyermeket nevel.

Emlékszel még, mit csinált először kisbabád, amikor a mellkasodra helyezték a szülőszobán? Én igen. Csak egyetlen dolog maradt meg 10 év távlatából: az az okos tekintet, amivel azonnal a szemembe nézett, majd ugyanígy tett

az apjával is. Senki nem szólt neki arról, hogy egy újszülött még nem tudja mozgatni a fejét, hogy homályosan kellene látnia, ezért nincs is értelme nézelődni - így ő bizony figyelmesen végigmért, majd az apukája szemére szegezte tekintetét.

Dobó Katalin állítja: a kicsik ösbizalommal érkeznek a Földre, a teljességgel és a mindentudással születnek. Amint világra jönnek, azonnal keresik a kapcsolatot szüleikkel, hiszen ez az egyetlen, amire végtelen kiszolgáltatottságukban szükségük van.

S mit teszünk mi? Már élete első napján elkezdjük másokhoz és az elvart szinthez hasonlítani. Milyen lett az Apgar-értéke? Magasabb/alacsonyabb/vékonyabb/ducibb, mint az unokatestvére, a haja is kevesebb - ó, jaj! -, miért nem tud olyan ügyesen szopizni, mint a szobatársunk babája? Ahogy szülővé válunk, folyton aggódunk valami miatt, mert egyszerűen nem értjük meg, hogy nincs két egyforma gyermek: teljesen más ütemben fejlődnek, és ebben a világban semmi rossz nincs.

Gyermekeinkre ragasztjuk saját félelmeinket – és mivel hihetetlen erősek a receptoraik, ők ezt pontosan tudják és érzik szavak nélkül is. Állandó nyomás alatt tartjuk őket túlzott elvárásainkkal. Aggódásunk mögött hiába húzódik meg a szeretet, a kettő egyszerre sajnos nem megy: vagy szeretünk, vagy félünk.

Az örökös fejlesztés

Kisgyerekes szülőkkel beszélgetve vagy fórumokat olvasgatva azonnal láthatjuk: manapság szinte nincs olyan kisgyermek, akit ne járatnának szülei valamiféle fejlesztő - beszéd-, mozgás-, finommotorikai, stb... - foglalkozásra. Semmiben nem maradhatnak el kortársaiktól.

Milyen üzenetet közvetít a gyermek számára, ha folyton - neadj'isten, többféle - fejlesztésre hordjuk? Azt, hogy valami baj van vele. Hogy nem elég jó nekünk. Hogy többet várunk tőle. Így tartjuk végül akaratainkon kívül is folyamatos nyomás alatt.

Az újszülött- és kisgyermekkor pont olyan természetesen kellene, hogy lezajlódjon, mint egy növény esetében. Elvetjük a magot, vizet és napfényt biztosítunk számára - a természet pedig teszi a dolgát, a növény gyökeret ereszt és kihajt.

A gyermekek erre természetüknél fogva képesek lennének - HA hagynánk és nem akarnánk állandóan erőszakosan beleavatkozni a fejlődésükbe. Az első életévek a nyugalomról, szeretetről, szociális kapcsolatok kialakulásáról, tapasztalásról kellene, hogy szóljanak: ez az az időszak, amikor a nagy felfedezés közben a gyermek is megnyugszik és "gyökeret ereszt", békésen elhelyezkedik a világban, melyet biztonságosnak érez.

Biztosan fejleszti a sok játék? - Biztos, hogy nem...

Gondolatban folyton a jövőben járunk (2 évesen már azt keressük, melyik iskola lenne a legjobb számára...), így nem éljük meg a jelent - egyszerűen sosem vagyunk ott, ahol kéne: itt és most, a padlón ülve, a gyerekekre figyelve.

Az állandó aggodás, összehasonlítgatás és fejlesztés minden, csak nem a kicsi javára való. Nem hagyjuk, hogy ő maga fedezze fel a világot – rákényszerítjük a figyelmét a csörgős játéokra, a forgós játéokra, a fejlesztő kártyára. A belső útját zavarjuk meg mindezzel, magát a gondtalan gyermekkort vesszük el tőle. Ha túl sok inger éri, ha folyamatosan információkkal árasztjuk el, melyeknek nem hagyunk elég időt a beépülésre -, a gyerek idegrendszere túlpörög - és itt kezdődnek az igazi gondok, melyeket mi idéztünk elő.

Szétdaraboljuk gyermekünk életét, holott ennek az időszaknak teljes harmóniában kellene telnie. Az életnek van egy természetes folyamata, melyben ma már valamiért nem bízunk. Elfelejtettük, hogy a természet tökéletesen teszi a dolgát a mi közbenjárásunk nélkül is. Nyugalom, szeretet, sok érintés és türelem, figyelem, szoros kapcsolat a szülőkkel - ez az, amire igazán szükségük lenne életük első éveiben.

Katalin szerint ez állhat a magatartás- és figyelemzavaros, hiperaktív gyermekek számának rohamos növekedése mögött is: ha kellő időt hagynánk a nyugodt megismerésre, ha békében hagynánk egy kicsit őket, a "problémás" gyerekek feléről le lehetne venni a címkét.

Kulcsfontosságú a gyermek életében az első másfél év: amit ez idő alatt megtapasztal a gondoskodás és együttműködés terén, az lesz belső rendszerének az alapja. Hatalmas a szülők felelőssége ebben az időszakban, ugyanis rajtunk múlik, milyen irányba tereljük gyermekünket.

Nincs az a tehetséges, jó képességekkel született gyerek, akit ne lehetne leépíteni, és nincs az a nagyon súlyosan sérült gyermek, akiből ne lehetne kihozni a maximumot. Katalin személyesen látta a hozzá érkező sérült gyermekeken, milyen csodák érhetőek el, ha a megfelelő eszközöket választjuk. "Volt szerencsénk fejlesztő iskolát működtetni az intézményünkben: súlyosan, halmozottan fogyatékos gyerekek általános iskolája volt. Mondhatnám azt nagyon lecsupasztva, hogy az a gyerek, akinek se kép, se hang - kívülről ezt gondoljuk. De mi tudtuk azt, hogy mindenkinek ott van a lelke, ami semmit nem sérült".

Ezzel a hozzáállással Katalin és munkatársai elérték, hogy toloszékes gyermekek lábra álljanak; volt, aki megtanult beszélni. "Csodákat éltünk meg, szerintem minden tankönyvet átírtunk abban az időszakban" - mondja a pedagógus.

Minden gyermek tanító: azért született éppen hozzánk, hogy tanítson nekünk valamit. Minden gyermek önálló individuum. Lehet, hogy nem pont olyan a természete, mint amire számítottunk, de nem a tulajdonunk, nem erőszakolhatjuk rá a saját vágyainkat. A gyerek nem egy marionett-bábu, akit csak úgy rángathatunk, a viselkedése pedig mindig csak egy reakció a környezetére. Megismerjük, feltétel nélkül szeretjük, támogatjuk a saját útján - ez a legtöbb, amit szülőként gyermekünkért tehetünk. Ehhez azonban először saját magunkban kell rendet tennünk.

A Dobó Katalin által vezetett integrált Maci ovi a fenti alapelvek szerint működik Jászberényben. Céljaik közé tartozik, hogy egyre több hasonló óvoda nyíljon az ország más pontjain is. (folyt.köv.)

Ingrid Sjöstrand: Ha volna apukám

Ha volna apukám,
ő lenne a legerősebb.

Kocsival járna,
és a kocsiajtó hangosan becsapódna,
mikor hazajön.

Pipázna,
és benzinszaga volna,
és minden este hancúrozna velem.

Aztán újságot olvasna,
vagy kiabálna velem:

Mi lesz így belőled, te kölyök?

Volna egy hatalmas télikabátja,
és abban elbújnék előle.

Ha volna apukám.

József Attila: Jutka verse

Kislány ő még, a mamája nyújtózkodva karjára veszi,
Odahajol az arcához, az őzek dalát beszélnek el néki szemei,
A villamosok hajnali csengését, meg a legmagosabb fenyőfa csúcsát,
Kék lángocska lobban ott föl, mutatja a nagy fenyő útját,
Ő a fenyőfa akarata, odaszól a fának: Nősz-e már?
Tudsz te nőni, hát még hogy a kisgyerekek homlokából rád száll a madár,
Néked kínálja ceruzáját a kisgyerek, úgy tipeg által a folyó tükrén,
Ugrándoizva várja mamája, eléje megy sebesen, büszkén,
Ahogy lehajol az árban, melle csengve a habokba ér-
Mögötte meg szőke halomba kereken frissen hull, száll a kenyér.

Erdélyi József: Nyári dal

Csakhogy itt van,itt a nyár:
csakhogy engem itt talál:
csakhogy a tél s a tavasz,-
nem vitt el az a ravasz.
Itt a nyár,itt a nyár:
egy üveg sör egy pohár,
itt van az asztalomon,
s iszok,mint bölcs Salamon.
Vadgesztenyefa alatt
írom ezt a dalomat,
míg leírok egy pár sort
megiszok egy pohár sört.

Itt a nyár,itt a nyár,
Örülök,hogy itt talál,
a Márványmenyasszonyban,
hol annyi szép asszony van.
Örülök,hogy itt a nyár,
s,hogy engemet itt talál:
vadgesztenyefa alatt,
jól találom magamat.
Itt a nyár,itt a nyár,
ha kiürül a pohár,
töltök bele új italt,
s folytatom a nyári dalt.

Fodor András: Szerelmünk földi tája

Tudnál-e így szeretni,
ahogy e táj adja magát,
viharak ostromában,
eső bozontjain át?

Mikor sziklák közül a felhők
csordája lerohan,
színe hitében lüktet,
vár állhatatosan.

Mikor a keserű szél a völgybe
akasztja karmait,
ereje duzzad, szárnyalón
fölé emelkedik.

Mikor borzongva sompolyog a
földön
a dermedt-szürke ég,
füvek nyelvét pendítve akkor
zűmmögi melegét.

A fogyhatatlan hűség
lehet ily egyszerű,
teremti, egyre újítja magát
a győzelmes derű.

Nem a szemem csalása, nem
önáltató vigasz,
akárhogy nézem, vallatom,
öröme rám szavaz.

Oltalma ki nem alszik,
erősebb, mint a fény,
átsüt rajongó hazugok
mocsár-tündökletén.

Elfárad minden ölelés,
becéző kar lehull,
de láttam, él szerelmünk földi tája
elronthatatlanul.

Markó Béla: Kilátás

Úgy képzeltem, hogy mind fennebb jutok,
ahol majd egyre nehezebb a korral
megbirkózni, sok csenevész bokorral,
s az is lehet, hogy végül nem tudok

még megpihenni sem, de érkezésem
kárpótól mindenért, mert meztelen
fekszik a völgy, míg nézem nesztelen,
s fokozhatnám tovább, mivégre éltem,

ám attól tartok, mindez csak egy giccses
költői kép, nem több, és mégsem így lesz,
ellenkezőleg, süllyedek, s nagyobb

már nálam, persze, lassan-lassan minden:
szemem előtt az irgalmatlan Isten
fűzőld cipőfűzője felragyog

Simek Valéria: Ami elhagy

Oda, újra oda
néztem elmerülten,
és nem volt maradásom.
Elmentem és itt maradtam,
hogy újra megteremtsem,
ami még él bennem.
Amiről túl keveset tudtam,
pedig nagyon közeli volt,
s már nem elérhető.
Nyugalmam pillanata...
Visszautazás, ahová már
belépnem sem szabad, egy
barátságos köszönésre sem.
Megrettenek attól, amit
elmulasztottam, felismerem
az apró részleteket időben,
térben. Keresem, amit már
nem találok, amitől távolodok,
ami elhagy.

Világbajnokság!

Elkezdődött a bajnokság, hajrá fiúk!

A sport igazából arról szól, amiről az élet is szól, küzdelemről, harcról, erőfeszítésről, diadalmas győzelemről és véres kudarcokról! Kell a kemény sport, kell, hogy a saját szemünkkel lássuk, hogy egyetlen gólt sem adnak ingyen, minden egyes vacak pontért meg kell küzdeni! A létért való küzdelem a mi vidékünkön is, nagyon háttérbe szorult!

Sokan úgy érzik, hogy nekik minden, de minden alanyi jogon jár! Lám – lám kijár az egészségellátás, az ingyenes oktatás, de mehetsz ingyen a könyvtárba, a városnapokon szervezett jobbnál jobb koncertekre, előadásokra, bármire.... Csak szólnod kell a szüleidnek, a tanároknak, pályázzál és mindent elérsz, megkapsz! A lógásokért, a tanárokkal való szemtelenkedésért legfeljebb egy enyhe ejnye – bejnye jár, mert ugye te már egy Z generáció vagy, és éppen ezért neked már dolgoznod sem kell, egyből mehetsz munkanélküli segélyre....

Kedves fiatal, kedves idősebb testvérem, szeretettel biztatlak nézzétek a meccset, a verejtékben fürdő férfiakat, ahogy taknyukon, nyálukon csúszva összehoznak egy-egy beadást, vagy a mindent jelentő gólt! Nézzétek a meccset és döbbenjetek rá, hogy egy hazug világban éltek, mert igazából minden ami valóban érték, azért nektek is meg kell küzdenetek!

Tetszik vagy nem, az élet senkinek, még nektek sem ad semmit ingyen abból ami valóban számít!

Meg kell küzdeni a tudásért, a megélhetést jelentő szakmáért, egy igazi, tiszta párkapcsolatért, a titeket anyává, apává tevő kisbabáért, mindazért ami örömet, békét, nyugalmat hoz a szívetekbe!

Nézzétek a pontot szerző játékos örömét, a csapatot, ahogy egy hosszú, nehéz meccs után diadalmasan levonul a pályáról! Döbbenj rá, hogy a jól végzett becsületes munka örömét, a megérdemelt győzelem ragyogását csak a harcosok ízelelik meg! Egy kemény viadalon elért diadalmas győzelem, olyan tiszta öröm, olyan kristály serlege a létnek melyet soha senki nem vehet el tőled, ami bearanyozza az életedet, s téged néped bajnokává tesz!

Elkezdődött a viadal, nézzük a bajnokságot és szakadjon fel belőlünk is a többet, jobbat akarás, ne pénzzel akard megvenni a diplomádat, ne fogadd el verejtékes munka nélkül a tapsot, te küzdelemre született kemény szilánkja vagy népednek, állj ki és ott azon a pályán melyet te választottál, kitartó munkával szerezd meg bajnoki címedet!!

Böjte Csaba testvér

Nagy Lajos: Nyári örömök

Meleg van. Érdekes, hogy a gazdagok nem tudják elintézni, hogy csak a szegény embernek legyen melege. Biztos, hogy azért fújnak, és azért törölik dühösen a homlokukat. Aztán még mintha heccelnék ezek a huncut szegények a szegény gazdagokat. Van olyan, aki targoncát húz vagy kosarat visz a hátán, s a felsőtestén mindössze egy trikó van, válla, karja egészen meztelen. A gazdag kabátban, a szegény meg trikóban - hol itt az erkölcsvédelem? A hájjal is nagy az igazságtalanság, mert a kövérnek rosszabb a meleg, mint a soványnak, márpedig a prolik csaknem mind soványak, a gazdagok meg csaknem mind pocakosak. Úgy látszik, hogy sok minden nincsen rendjén: a természet nem akar tökéletesen alkalmazkodni a társadalmi rendhez.

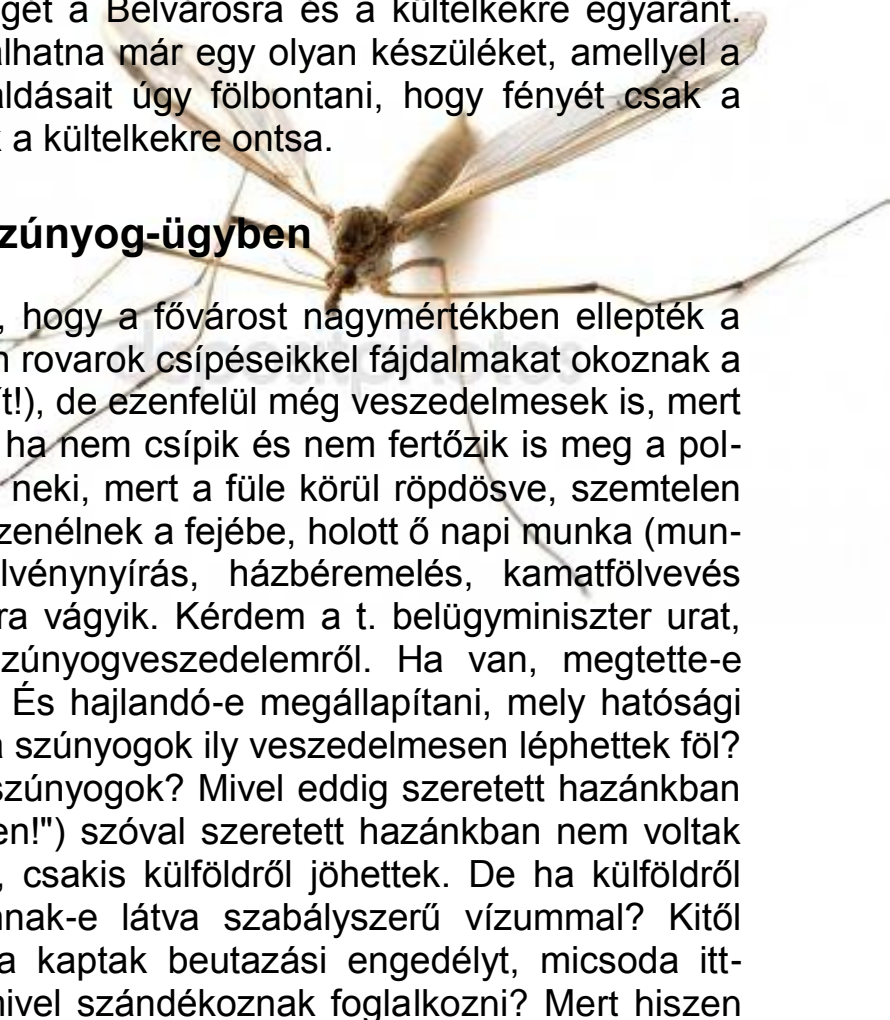
Még a rongyos ruha is előny! Mert egy lyuk a könyökön, egy lyuk a vállon - ez maga már kész kellemes léghuzat. Ennyit pedig már csak igazán el lehetne érni: meg kellene tiltani a szegényeknek, hogy nyáron rongyos ruhában járjanak. A rongyos ruha csak télen legyen megengedve.

De még azt is megteszik a prolik, hogy mezítláb járnak. Rendes fasiszta országban ez is csak télen volna megengedhető. Mussoliniéknál biztosan így is van. Nem lehetne legalább nyárra, legalább a kültelkeken, afféle öntözőgépek segítségével tuskével teleszórni az utakat? Nem lehetne? Talán, mert drága a tuska? Hiába, szegény ország sohasem lehet tökéletesen boldog.

A nap süt, ontja fényét és melegét a Belvárosra és a kültelkekre egyaránt. Valami konstruktív Edison föltalálhatna már egy olyan készüléket, amellyel a napot meg lehetne korrigálni: áldásait úgy fölbontani, hogy fényét csak a Belvárosra, viszont melegét csak a kültelkekre ontsa.

Nagy Lajos: Interpelláció szúnyog-ügyben

T. Ház! Azt olvasom a lapokból, hogy a fővárost nagymértékben ellepték a szúnyograjok. Ezek a kellemetlen rovarok csípéseikkel fájdalmakat okoznak a polgároknak (proletár nem számít!), de ezenfelül még veszedelmesek is, mert állítólag a maláriát terjesztik. De ha nem csípi és nem fertőzik is meg a polgárt, akkor is kellemetlenkednek neki, mert a füle körül röpdösve, szemtelen tolakodással zagyva dallamokat zenélnek a fejébe, holott ő napi munka (munkáltatás, bevételszámolás, szelvénynyírás, házbéremelés, kamatfölvevés stb.) után csöndre és nyugalomra vágyik. Kérem a t. belügyminiszter urat, van-e tudomása a nagyfokú szúnyogveszedelemről. Ha van, megtette-e ellene a kellő óvintézkedéseket. És hajlandó-e megállapítani, mely hatósági közegek hibájából történt, hogy a szúnyogok ily veszedelmesen léphettek föl? Honnan jöttek, kérem, ezek a szúnyogok? Mivel eddig szeretett hazánkban (fölkialtások a jobb oldalon: "Éljen!") szóval szeretett hazánkban nem voltak ekkora tömegekben észlelhetők, csakis külföldről jöhettek. De ha külföldről jöttek, van-e útlevelük? El vannak-e látva szabályszerű vízummal? Kitől kaptak beutazási engedélyt? Ha kaptak beutazási engedélyt, micsoda itt-tartózkodási célt jelöltek meg, mivel szándékoznak foglalkozni? Mert hiszen

olyan élőlényekre, akik a mások vérét szívják, itt nincs szükség. Úgy látszik, hogy ezek a szúnyogok tulajdonképpen vándorzenészek. De van-e tudomása a t. közoktatásügyi miniszter úrnak arról, hogy csakis idegen nótákat muzsikálnak? Hogy műsorukba szeretett népdalaink közül egyet sem vettek föl. De tovább megyek, t. Ház! és kérdem, milyen alapon jelennek meg e rovarok csapatosan? Miért engedélyezi a rendőrség a gyülekezéseiket? És ha engedély nélkül gyülekeztek, miért nem oszlatják fel őket? Azt mondják a természetrajztanárok, hogy a szúnyogoknak a szívókájuk a fegyverük. De hát van-e fegyverviselési engedélyük? Szerintem, t. Ház, nagyon is féltő, hogy ezek a szúnyogok itt destruktív munkát végeznek, legalábbis abból a tényből, hogy jó módú, derék polgárokat is megcsípnek, azt kell megállapítanom, hogy egyáltalában nincsenek hazafias szellemtől áthatva.

Így állván a dolog, fölkérem a belügyminiszter urat, hogy a rendőrséggel és csendőrséggel mielőbb fogassa össze az összes szúnyogokat, és toloncoltassa ki őket az ország területéről

Nagy Lajos: Fürdés

A szabályszerű strandolás menete ez: 1. Óriási meleg van, süt a nap - az ember elhatározza, hogy kimegy a strandra. 2. Út a strandig, óriási meleg van, süt a nap. 3. Az ember megveszi a belépti-jegyet és belép - sirokkószerű szél kezdődik, s a nap a felhők mögé búvik. 4. Az ember fogvacogva didereg és vár. 5. Az ember felöltözik, kilép és megy hazafelé - óriási meleg van, és süt a nap.

Fürdeni fürdőruhában szokás, erkölcsi okokból. Ugyanilyen okokból, szerintem, némely fürdőző álarcot is föltehetne. A napon egy-két órát sütkérezni föltétlenül egészséges. Költők és más törzsvendégek azonban tévednek, ha azt hiszik, hogy ezt az egy-két órás napozást pótolhatja az a tizenegy-tizenkét órás sütkérezés a kávéházi villanylámpák fényében.

Ha az ember kimegy a strandra egy kis napozásra, de a nap elbúvik a felhők közé, s aznap már nem jön elő - ez még nem ok arra, hogy az ember azután klubokban és kávéházakban másnap reggelig várja azt a makacs napot.

Láttam a strandon egy remek nőt. Kijött a kabinjából, ment a víz felé, olyan volt, mint... mit mondjak?... mint mondjuk Diana. Belement a vízbe nyakig, azután benne maradt órákig. Azután kijött a vízből, ment egyenesen a kabinjába s felöltözött. Hallatlan! Hát nem volt benne semmi hiúság? Vagy nincs érzéke a saját testi szépsége iránt? Vagy megveti és gyűlöli a férfiakat? Vagy hát miért tette ezt? Még ma is töröm rajta a fejem. Szerintem csak egy magyarázat lehetséges: kissé messziről láttam, lehet, hogy közletről nem is volt szép.

A strandon véletlenül sütött a nap. Jó ideig süttettem magam, azután a hideg zuhany alá álltam - remek volt. Ekkor tűnt fel nekem, hogy milyen gyenge hasonlattal szokták a gyenge írók kifejezni, ha valakit hirtelenében valami kellemetlenség ér: "Úgy hatott rá, mint hideg zuhany..." Bíróság előtt merném vallani, hogy a hasonlat egészen rossz.

V I C C O L D A L

- Édesapám, főzni tanulunk az iskolában!
- És megehetitek, ami megfőztetek?
- Muszáj.

A kisgyerek izgatottan jön haza az iskolából:

- Anyuci, tudod mi vagyok én?
- Nem kisfiam.
- Személyes névmás.

Az első osztályban a gyerekek azzal dicsekednek, hogy kinek mik a szülei.

- Bi-bí, az én papám pilóta. És mit csinál a te papád?
- Bi-bí, amit a mamám parancsol.

A tanító néni felszólítja egyik diákját:

- Hallom, Pisti, hogy otthon megint rossz fát tettél a tűzre!
- Tanító bácsi! Nem is igaz! Hiszen már hetek óta egyáltalán nem is fűtünk!

- Bácsi, kérek léggömböt!
- Elfogyott, kisfiam. Az előbb egy néni mindet megvette az unokájának.
- Hol van az a gyerek?
- Ott száll a templom felett.

- Néni kérem, mit tetszik kötni?
- Harisnyát, kisfiam.
- És miért tetszik olyan gyorsan kötni?
- Igyekszem, hogy befejezzem, mielőtt elfogy a fonál.

- Nagyon kényelmes vagy, Gabikám. Én húzzam fel a cipődet?
- Hát, szerintem szorítani fogja a tanárnő lábát.

- Hogyan lehet felizgatni egy nagymamát?
- ???
- Ha elveszem a nyugdíját!

- Doktor úr, segítsem rajtam! Nézze, hogy remeg a kezem.
- Biztosan sokat iszik!
- Á, dehogy. A felét mindig melléöntöm.

- Pálinkát ihatok, doktor úr?
- Már tegnap is megmondtam, hogy egy kortyot sem. Miért kérdi ma megint?
- Gondoltam, tegnap óta fejlődött valamit az orvostudomány.

Valami sérti a lábamat – sántikál a székelly.

- Tán a kavics – mondja a komája.

Lehúzza a székelly a csizmáját, nézegeti, de nem lát semmit benne.

Megszólal a komája:

- Biztosan a másikban van.

Felvételizik három jelentkező. Bemegy az első, akinek hatalmas protekciója van. Megkérdezi a bizottság:

- Mikor fejeződött be a második világháború?

- Hát, valamikor a század közepe felé, talán 1945? – mondja a felvételiző.

- Zseniális, fel van véve!

Bemegy a második jelentkező, akinek van egy kis protekciója. A kérdés ugyanaz.

- Mikor fejeződött be a második világháború?

- 1945.

- Egy kicsit pontosabban esetleg?

- Valamikor tavasz vége felé, talán május 6.?

Bemegy a harmadik jelentkező, akinek egyáltalán nincs protekciója. A kérdés ugyanaz.

- Mikor fejeződött be a második világháború?

- Európában 1945. május 6-án lépett érvénybe a fegyverszünet, a japánok 1945. szeptember 2-án kapituláltak.

- Hmmm. Hány ember vesztett a Szovjet unió?

- Huszonkétmillió-hétszáz ezer-száz kettő.

- Hmmm. Név szerint?

- Hazakísérhetlek? – kérdezi a fiú a lánytól.

- Hát nem bánom, ha nem laksz messze.

Szülészetből vizsgázik a medika egy preparált modellen:

- Na, elég – mondja egyszer csak a professzor. – Most még az apát kellene jól fejbe vágnia a fogóval, és akkor az egész családot sikerült kiirtania.

Egy városi diák bosszantani akar egy székelly atyafit:

- Bátyámuram! A maga fülei napról napra hosszabbak lesznek!

- Hát, bizony, fiam. Kettőnk közül ki is telnék egy számár.

A székelly rábámul egy agyonfestett, öreg nőre. A nőt nagyon zavarja a dolog, rászól a góbéra:

- Mit bámul úgy rám, mint borjú az új kapura?

- No hiszen – vág vissza székelly -, lehet, hogy én borjú vagyok, hanem a kapu az már nem új.

